begravelsestale.dk

Kære Else, kære Anne, Karsten og Lene, kære børnebørn, Margit – kære alle, der er kommet for at tage afsked og for at fejre et liv levet fuldt og godt.

Vi er her for Jens Peter Sørensen – J.P. – 84 år, født i Skive, båret af kærlighed og trofasthed hele vejen til Limfjorden.
Et menneske, der ikke gjorde stort væsen af sig, men som satte tydelige spor.

Jeg lærte J.P. at kende gennem samtaler ved sofabordet, hjemmebesøg med kaffe på kanden, og her i kirken – hvor hans plads på fjerde bænk efterhånden blev en del af inventaret.
Jeg ser for mig det varme håndtryk ved døren og det lille glimt i øjet, når han rundede af med en lun bemærkning.
Man gik altid en anelse lettere herfra.

Han var tømrer og mester med en kærlighed til godt håndværk.
I tre årtier drev han snedkeriet i Viborg, og han bar stolt den særlige ro, der kommer af at vide, at noget holder – fordi det er gjort ordentligt.
Han lærte os, at hænderne kan være bøn i træ og søm, når de arbejder for andre.

Et af mine klareste minder er den dag, han dukkede op her i kirken, trak på en gammel kedeldragt og sagde: “Det knæfald trænger.”
Så stod han der, side om side med et par frivillige, rettede skruer, sleb kanter – og fortalte røverhistorier, der fik os andre til at glemme frokosten.
Da vi var færdige, sagde han bare: “Nu kan De trygt knæle.”
Det var J.P.: beskeden, hjælpsom og ordholden.

Hjemme var ankeret Else, hans livs ledsager i 59 år.
Sammen skabte I et hjem, hvor Anne, Karsten og Lene voksede op – og hvor syv børnebørn fandt tryghed, kiks i dåsen og historier fra værkstedet.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

På sine ældre dage var der småture med jollen, kryds og tværs ved køkkenbordet og gåture ved fjorden, hvor vandet altid havde sidste ord.

Han bar værdier, der ikke larmer: trofasthed, fællesskab, næstekærlighed.
Han gav sin tid i menighedsrådet, tog en ekstra vagt som frivillig, holdt øje med naboen.
Og han gjorde det stille – med en varme, der blev mærket, også når den ikke blev omtalt.

Vi kommer til at savne J.P.'s faste plads herinde.
Vi kommer til at savne håndtrykket, øjekontakten og den lille, lune kommentar, der kunne løsne en stram dag.
Men det, han byggede, står.
Ikke kun i træ – men i mennesker, i fællesskaber, i tillid.

De, kære familie, bærer nu meget.
Må De finde trøst i, at kærlighedens værk ikke går til grunde.
Det lever i det, De har fået med: den stille tjeneste, den åbne dør, den hjælpsomme hånd.
Og i de enkle glæder ved vandet, ved værkstedet, ved bordet.

Derfor giver det mening, at vi synger "Se, nu stiger solen".
For lyset rejser sig – også i sorgen.
Og når vi synger "Altid frejdig, når du går", hører jeg næsten J.P.'s egen rolige stemme sige: "Tag det skridt for skridt – og gør det ordentligt."

Tak, J.P., for alt, hvad De byggede imellem os.
Tak for den stille styrke, for varmen ved døren, for omsorgen for naboer og venner.
Må De hvile i Guds fred – og må vi bære videre det, De trofast satte i stand:
at verden bliver mere holdbar, når vi bruger vores hænder og vores hjerter for hinanden.

Denne tale blev lavet med begravelsestale.dk Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu påbegravelsestale.dk
Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk